

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Mgr. T. H.**, zastoupený JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 30. 6. 2017, čj. ÚOHS-R30/2017/IN-19367/2017/310, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, čj. 29 A 219/2017-45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta se sídlem Teplého 2786, Pardubice.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 1. 2017 odmítl dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), žádost žalobce o poskytnutí informace, konkrétně nepravomocného rozhodnutí, kterým byla městu Bílina uložena žalovaným pokuta ve výši 275 000 Kč za porušení ustanovení § 19a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže),

a to z důvodů podle § 2 odst. 3 informačního zákona, neboť se jedná o informaci, na kterou se citovaný zákon nevztahuje.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017 předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného. Podle jeho názoru v situaci, kdy je vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo včas napadeno rozkladem a probíhá o něm řízení ve druhém stupni, není možné takové rozhodnutí poskytnout třetí osobě, neboť existuje riziko, že by rozhodnutí mohlo být třetí osobou zneužito proti účastníku daného řízení. V projednávané věci, ačkoli je obecně postupováno podle informačního zákona, je nutné respektovat omezení obsažené v § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže, dle kterého je možné zveřejňovat, resp. poskytovat pouze pravomocná rozhodnutí žalovaného. K odkazům žalobce na rozsudky krajského soudu ze dne 19. 12. 2014, čj. 29 A 55/2013-50, a NSS ze dne 24. 3. 2016, čj. 3 As 66/2015-30, uvedl, že se týkají poskytování rozhodnutí, které se týkají veřejných zakázek. Podle názoru předsedy žalovaného nelze mechanicky aplikovat rozsudky správních soudů dotýkajících se veřejných zakázek i na jiné oblasti, neboť režim poskytování rozhodnutí o veřejných zakázkách je velmi odlišný od poskytování správních rozhodnutí v dalších oblastech, nad kterými žalovaný dozoruje.

[3] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobce žalobou, o které krajský soud rozhodl tak, že rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud uvedl, že § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže ukládá žalovanému průběžně zveřejňovat pravomocná rozhodnutí. Toto ustanovení ovšem nevylučuje poskytování nepravomocných rozhodnutí žalovaného k individuální žádosti o informace dle informačního zákona. Soud neshledal rozdíl oproti případu řešenému v rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2016, čj. 3 As 66/2015-30, který se týkal vztahu § 123 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), dle kterého úřad průběžně zveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí na své internetové adrese, a informačního zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvedl, že je nutné odlišit režimy při poskytování rozhodnutí v oblasti veřejných zakázek a v jiných oblastech, především v oblasti ochrany hospodářské soutěže a významné tržní síly. V takových věcech je možnost, že by třetí osoba dosud nepravomocné rozhodnutí zneužila proti účastníku daného řízení, současně všechny poskytnuté informace stěžovatel zveřejňuje na svých webových stránkách, a proto by nepravomocné rozhodnutí mohlo být zneužito širokou veřejností. S ohledem na uvedené se stěžovatel domnívá, že nelze bez dalšího na poskytování rozhodnutí v oblasti ochrany hospodářské soutěže aplikovat rozsudky správních soudů týkající se poskytování nepravomocných rozhodnutí v oblasti dozoru nad zadáváním veřejných zakázek.

[5] Podle stěžovatelova názoru nelze aplikovat informační zákon, pokud zvláštní právní předpis stanoví komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace. Podotkl, že ze speciální právní úpravy k informačnímu zákonu musí vyplývat dostatečné záruky na přístup žadatele k daným informacím a podmínky tohoto přístupu. Tak tomu je i v projednávané věci. Ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže splňuje tato kritéria, neboť upravuje zveřejňování rozhodnutí stěžovatele, a to způsob, tedy „zveřejňování“, a obsah, a to „pravomocná rozhodnutí“. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, dle kterého je možné, aby zvláštní právní předpis stanovil speciální důvod pro odmítnutí poskytnutí informací. Ačkoli zákon

pokračování

o ochraně hospodářské soutěže neobsahuje komplexní úpravu poskytování informací, modifikuje informační zákon v důvodech pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací.

[6] Pokud by měl stěžovatel postupovat podle závěru krajského soudu a poskytl by nepravomocné rozhodnutí, musel by jej podle § 5 odst. 3 informačního zákona zveřejnit, čímž by se dostal do kolize s § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže, neboť toto ustanovení umožňuje zveřejnit pouze pravomocná rozhodnutí. Pokud by zákonodárce v oblasti informovanosti veřejnosti ve věci ochrany hospodářské soutěže měl v úmyslu zveřejňovat i nepravomocná rozhodnutí, jistě by z § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže vypustil slovo „pravomocná“. Nadto stěžovatel podotkl, že kontrola veřejné správy v oblasti ochrany hospodářské soutěže je posílena právě tím, že veřejnosti jsou zveřejňována pravomocná rozhodnutí, aniž by se jich jednotlivci museli domáhat prostřednictvím individuálních žádostí.

[7] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalobce uvedl, že § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže je obdobný jako § 123 zákona o veřejných zakázkách, a proto na něj lze vztáhnout judikaturní závěry vztahující se k zákonu o veřejných zakázkách a týkající se projednávané problematiky. Stěžovatel ani nepopsal, v čem spočívá zásadní rozdíl mezi poskytováním informací v oblasti ochrany hospodářské soutěže a veřejných zakázek. Rovněž žalobce považuje za nepodložené tvrzení, že by poskytnutí nepravomocného rozhodnutí třetí osobě mohlo uškodit účastníku řízení. Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti v podstatě ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal také na rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2009, čj. 5 As 68/2008-60. Dále konstatoval, že nelze dávat do rozporu § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže a § 5 odst. 3 informačního zákona. Tato ustanovení sledují totožný účel, a to kontrolu veřejné správy. Každé z citovaných ustanovení to činí ovšem odlišně a nezávisle na sobě. Jestliže v posuzované věci bylo rozhodnutí již vydáno, neexistoval důvod pro odmítnutí jeho poskytnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2009, čj. 5 As 68/2008-60).

[9] Žalobce navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže stěžovatel zveřejňuje návrhy na povolení spojení soutěžitelů a svá pravomocná rozhodnutí.

[12] Podle § 2 odst. 3 informačního zákona se tento zákon nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

[13] Podle § 5 odst. 3 informačního zákona do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[14] V posuzované věci je nutno vyřešit vztah informačního zákona a § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Konkrétně to, zda § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže obsahuje ustanovení speciální k informačnímu zákonu ve vztahu k vymezení důvodů pro odmítnutí poskytnutí informací. Podle stěžovatele zákon o ochraně hospodářské soutěže modifikuje pravidla v informačním zákoně tak, že neumožňuje poskytnutí nepravomocného rozhodnutí stěžovatele v oblasti ochrany hospodářské soutěže.

[15] Obdobnou otázkou se zabýval NSS již v rozsudku, na nějž odkazoval i krajský soud. NSS nemá důvod se od závěrů tam uvedených odchýlit ani v nyní posuzované věci, neboť je v něm řešen vztah informačního zákona a zákona, který upravuje povinnost zveřejňovat pravomocná rozhodnutí úřadu (v citovaném rozhodnutí se konkrétně jednalo o § 123 zákona o veřejných zakázkách). Znění § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže a § 123 zákona o veřejných zakázkách jsou obsahově téměř totožná. Ukládají povinnost zveřejnit pravomocná rozhodnutí vydaná stěžovatelem. S ohledem na uvedené NSS neshledal důvodnou argumentaci stěžovatele, že na posuzovanou věc nelze vztáhnout judikaturní závěry týkající se oblastí veřejných zakázek, pokud se jedná o zveřejňování pravomocných rozhodnutí dle speciální právní úpravy a poskytnutí nepravomocného rozhodnutí podle informačního zákona a následné zveřejnění tohoto rozhodnutí dle § 5 odst. 3 informačního zákona.

[16] Je třeba odlišovat situace, kdy se dle informačního zákona vůbec nepostupuje (§ 2 odst. 3 informačního zákona), a případy, kdy se postupuje podle informačního zákona a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy (viz rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS). Zákon o ochraně hospodářské soutěže neobsahuje komplexní právní úpravu práva na informace, a proto nevylučuje současnou aplikaci informačního zákona.

[17] Zvláštní zákon může úpravu práva na informace podle informačního zákona modifikovat a vytvořit např. speciální důvod pro odmítnutí určité žádosti o poskytnutí informace. Ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže takový speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ale nepředstavuje. Citované ustanovení pouze rozšiřuje okruh informací nad rámec informačního zákona, které je stěžovatel povinen zveřejňovat. Jedná se pouze o další informaci, kterou stěžovatel zveřejňuje mimo informace podle § 5 odst. 3 informačního zákona. Z § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže rovněž neplyne, že by v režimu informačního zákona vylučoval poskytování jiných než pravomocných rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2016, čj. 3 As 66/2015-30).

[18] S danou problematikou se vypořádal detailně již krajský soud v napadeném rozsudku. S jeho závěry se NSS ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a proto je povinen nahradit úspěšnému žalobci náklady zastoupení ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem

pokračování

DPH, a odměna za zastupování se tak zvyšuje o tuto daň ve výši 21 %; výsledná částka činí 4114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 1. června 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu